

Arrest

nr. 339 122 van 8 januari 2026
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. WALDMANN
Rue Paul Devaux 2
4000 LIÈGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 4 augustus 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 juni 2025.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op het arrest nr. X van 20 november 2025 waarbij de debatten worden heropend en de partijen worden opgeroepen om te verschijnen op de terechtzitting van 11 december 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. JESSEN, die *loco* advocaat J. WALDMANN verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart de Angolese nationaliteit te bezitten, diende een verzoek om internationale bescherming in op 15 januari 2025.

1.2. Op 28 mei 2025 werd verzoekster gehoord door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'het CGVS'), bijgestaan door een tolk die het Portugees machtig is. Haar advocaat was daarbij aanwezig.

1.3. Op 27 juni 2025 nam de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'de commissaris-generaal') de bestreden beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus die luidt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Angolese nationaliteit te bezitten. U bent geboren op [...] juni 2002 in Luanda. Op jonge leeftijd overleden uw ouders, waardoor u een tijdje bij uw grootmoeder woonde. Toen u nog klein was overleed ook uw grootmoeder en belandde u op straat.

In 2023 was u bij Malegua, het restaurant waar u steeds ging bedelen, aan het wachten op de bus toen A. A. Q. u aansprak. Hij bood u een lift en hulp aan, maar verplichtte u eveneens om zijn lief te worden en voor hem te komen werken. U stapte in zijn auto en hij nam u mee naar een hotel waar hij u misbruikte. U kon ontsnappen, maar een week nadien vond hij u terug bij Malegua. Hij bedreigde u en nam u mee naar een huis op het platteland. Vandaaruit moest u pakketten afleveren aan personen in verschillende provincies en misbruikte hij u. Wanneer u geen pakketten moest vervoeren werd u misbruikt door collega's van hem.

In september 2024 reisde u met A. naar Portugal omdat hij ziek was geworden en hij op missie moest. Jullie reisden met het vliegtuig, maar weet niet met welke documenten u reisde. In het hotel kon u vluchten van A. en reisde u naar België met de bus.

Bij terugkeer naar Angola vreest u om gedood of gemarteld te worden door A. A. Q., omdat u pakketten voor hem vervoerde en u van hem kon vluchten.

Ter staving van uw asielmotieven legt u een psychologisch attest neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

U stelt soms verward te zijn en daardoor moeite te hebben met data (zie notities persoonlijk onderhoud d.d. 28.05.2025, hierna CGVS, p.5;29). U legt echter geen medische attesten neer die dit staven. U legt wel een psychologisch attest neer dat stelt dat u lijdt aan PTSD, gekenmerkt door flashbacks, nachtmerries, slapeloosheid etc. Het attest maakt echter geen gewag van hoe deze diagnose werd gesteld en geeft niet weer hoe hiermee kan rekening gehouden worden tijdens het onderhoud. Er werd op meerdere momenten tijdens het onderhoud gepolst naar uw gemoedstoestand waarop u stelde dat het goed ging (CGVS, p. 1,4,15). Aan het eind van het onderhoud verklaarde u eveneens dat u de mogelijkheid had om over alles te spreken (CGVS, p.31).

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging heeft zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève. U maakt evenmin een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk.

Bij terugkeer naar Angola vreest u om gedood of gemarteld te worden door A. A. Q., omdat u pakketten voor hem vervoerde en u van hem kon vluchten (CGVS, p.14).

U geeft absoluut geen zicht op uw familiale situatie in Angola.

- U weet niet wanneer uw ouders zijn overleden (CGVS, p.6).*
- U weet niet aan welke ziekte ze overleden (CGVS, p.6-7).*
- U heeft niet met uw oma gesproken over het overlijden van uw ouders (CGVS, p.7).*
- U weet niet wanneer uw oma overleed (CGVS, p.7)*
- U weet enkel dat ze aan hartproblemen overleed (CGVS, p.7).*

- U gevraagd naar inschattingen van hoe oud u was toen uw ouders of grootmoeder overleden stelt u dat u dit niet kan (CGVS, p.6-7;29).
- U weet dat u een zus R. heeft, maar weet niet waar ze zich bevindt omdat jullie nooit samenwoonden(CGVS, p.10). U weet dat zij bestaat omdat een oude buurvrouw van uw moeder u op straat herkende, vertelde dat u leek op een vrouw die zij vroeger kende en u zo te weten kwam dat het de oude buurvrouw van uw moeder was (CGVS, p.11). Zij vertelde u niets over uw ouders, omdat ze dacht dat u te veel in shock zou zijn (CGVS, p.11).
- U stelt familie te hebben langs de kant van uw vader, maar zij hadden geen interesse in u door uw jonge leeftijd waardoor u ze niet kent. U heeft eveneens nooit een poging gedaan om hun te ontmoeten (CGVS, p.14;30).

U geeft geen zicht op uw reële levensomstandigheden.

- U kan u niet herinneren of inschatten hoe oud u was toen u voor het eerst op straat kwam (CGVS, p.7).
- U kan niet verklaren hoeveel jaren u op straat leefde (CGVS, p.7).
- U gewezen op uw medewerkingsplicht, dat u niet op alle vragen kan zeggen dat u het niet weet, verklaart u opnieuw 'ik weet het niet' en gaf u ontwijkend aan dat u op straat leefde toen u A. A. Q. leerde kennen (CGVS, p.7-8).
- Om te overleven ging u bedelen. De enige plek waar u dit deed is het restaurant Malegua in de wijk Palanca (CGVS, p.8).
- U gevraagd om de plek waar u ging bedelen te concretiseren kan u enkel stellen dat het daar is in een straat waar eten werd verkocht en slechts na aandringen kan u vertellen dat het dichtbij het 'sanatorio' was waar TBC werd behandeld (CGVS, p.8-9).
- U stelt geen contact te hebben gehad met de andere meisjes die ook dichtbij de plek waar u sliep overnachtten(CGVS, p.9).

U heeft geen stappen ondernomen om uw situatie te verbeteren.

- U bent als kind en als jonge vrouw nooit hulp gaan zoeken bij de politie (CGVS, p.9;29).
- U stelt dat er in Angola geen lokale of internationale organisaties zijn die zich engageren voor straatkinderen. Objectieve informatie toont aan dat er verschillende projecten in Angola, en meer specifiek ook Luanda, zijn die zich inzetten voor kinderen in kwetsbare posities. Een niet-exhaustieve lijst van voorbeelden werd toegevoegd aan het administratief dossier (CGVS, p.9-10; zie administratief dossier).
- U stelt nooit te zijn aangesproken door een volwassene omdat u als kind op straat stond te bedelen (CGVS, p.10).
- U heeft niet geprobeerd om een opvangplaats voor wezen of daklozen te zoeken (CGVS, p.10).
- U heeft geen werk gezocht (CGVS, p.11).
- U bent **inconsistent over het bedelen**. U stelt het ene moment dat u ook bedelde aan het sanatorio waar u sliep en dat u af en toe iets kreeg van een vriendelijke passant. Later stelt u dat u enkel bedelde aan Malegua en u daar enkel soms restjes kreeg (CGVS, p.10,12).

Desondanks dat u een jonge leeftijd en beperkte scholing had wanneer uw ouders en grootmoeder overleden mag van u redelijkerwijze verwacht worden dat u doorleefde ervaringen kan geven en kan antwoorden op aangepaste vragen inzake eenvoudige, direct waarneembare en elementaire zaken over uw leefwereld. Een verzoeker om internationale bescherming heeft de verplichting zijn volle medewerking te verlenen. Gelet op bovenstaande vaststellingen geeft u geen zicht op uw reële levensomstandigheden en familiaal netwerk, waardoor het onmogelijk is voor het CGVS om uw nood aan internationale bescherming in te schatten.

U slaagt er niet in uw problemen met A. A. Q. aannemelijk te maken.

Uw verklaringen over jullie eerste ontmoeting zijn oppervlakkig en inconsistent.

- *U verklaart dat u stond te wachten op een taxi die u naar het centrum zou brengen waar u tijd kon doorbrengen om te eten, wanneer u hem zag zitten in een jeep en hij u verzocht in te stappen. Het is echter vreemd dat u geld had voor een taxi aangezien u stelt nooit geld te hebben verkregen met bedelen (CGVS, p.12). Bovendien verklaart u later dat u nooit elders dan Malegua ging bedelen om eten (CGVS, p.19).*
- *A. bood u een rit aan, u sloeg het aanbod af en jullie wisselden nummers uit (CGVS, p.15). Later stelt u dat u toch met hem mee ging omdat hij u aanbood nieuwe kleren voor u te kopen (CGVS, p.17).*
- *Eerst blijft u herhalen dat A. niets anders tegen u zei dan dat u zijn lief moest worden en u voor hem moest werken. Later stelt u dat A. u meelokte in zijn auto met het excuus van nieuwe kleren (CGVS, p.15,17).*
- *Bovendien is het heel opmerkelijk dat u net die dag erin slaagde een gsm te stelen en nummers uit te wisselen met A. (CGVS, p.16).*
- *U sloeg zijn aanbod voor een rit af, maar ging wel akkoord om zijn lief en werkkracht te zijn. Hij nam u echter niet direct mee en jullie wisselden nummers uit (CGVS, p.15). Later stelt u echter dat u weldegelijk direct met hem mee ging, omdat hij een persoon met autoriteit was dat u niet kon weigeren (CGVS, p.17).*
- *Nog later stelt u dat hij u eerst aanbood om kleren voor u te kopen, dan ging eten in Malegua en pas daarna u verplichtte om zijn lief en werkkracht te zijn (CGVS, p.18-19).*

U kan niet individualiseren waarom A. u uitkoos als minnares en werkhulp.

- *A. bood u een rit aan omdat hij u zag bedelen. U kan niet verklaren waarom hij dit deed, zelfs niet nadat de vraag u op vier verschillende manieren wordt gesteld (CGVS, p.15).*
- *U kan niet verklaren waarom A. u wou helpen en u vroeg het hem niet (CGVS, p.15).*
- *U weet niet waarom A. wou dat u zijn lief werd en hebt het niet aan hem gevraagd (CGVS, p.15,18).*
- *U heeft hem niet gevraagd waarom hij u specifiek nodig had om dit werk uit te voeren (CGVS, p.19).*

De vaststelling dat u herhaaldelijk op alle vragen antwoord dat A. u verplichtte om zijn lief te zijn en u pakketten voor hem moest vervoeren, geeft de indruk dat u ingestudeerde verklaringen aflegt.

U heeft geen kennis over A..

- *U weet niet welke ziekte A. had (CGVS, p.13).*
- *U weet enkel dat hij militair was (CGVS, p.13).*
- *U weet niet waar zijn huis was in Luanda (CGVS, p.13).*
- *U weet enkel dat hij een grote generaal was met drie sterren, maar weet niet voor welk onderdeel van het leger hij actief was (CGVS, p.16).*
- *Het is opmerkelijk dat u verklaart A. slechts die dag voor het eerst te hebben gezien, omdat u stelt dat hij daar altijd kwam eten (CGVS, p.19).*
- *U weet niet of A. een familie heeft (CGVS, p.21).*
- *U weet niet of A. nog andere vrouwen in dienst had (CGVS, p.24).*

Uw eigen handelingen in verband met de ontmoeting met A. zijn niet aannemelijk.

- *U heeft aan A. niet gevraagd of u betaald zou worden voor het werk (CGVS, p.18).*
- *U stelt dat A. meerdere malen aandrang om voor hem te komen werken, maar besloot niet te vertrekken naar een andere plaats om te bedelen omdat u anders van de honger zou sterven, omdat u niet op een andere plaats kon bedelen (CGVS, p.19). Nochtans verklaart u A. te hebben ontmoet omdat u aan de bushalte wachtte op een taxi om te gaan bedelen in het centrum (CGVS, p.15).*
- *U heeft niet gevraagd aan A. welke pakketten u voor hem zou moeten vervoeren en u weet niet wat er inde pakketten zat (CGVS, p.19;22).*

Uw verklaringen over het eerste misbruik in het hotel zijn niet aannemelijk.

- *U stelt eerst dat A. steeds bij u bleef omdat u moest gehoorzamen. U kon niet vluchten want hij zou u direct terug vinden. Direct hierna stelt u echter van hem te zijn gevlucht en teruggekeerd te zijn naar Malegua (CGVS, p.20).*
- *Het is niet aannemelijk dat u terugkeerde naar Malegua nadat u eerder verklaarde dat A. daar regelmatig kwam eten (CGVS, p.20,18).*

Uw verklaringen over hoe u na een week werd meegenomen door A. zijn niet aannemelijk.

- *A. deed teken naar zijn wapen en gebaarde dat u moest zwijgen. Hij handelde echter nog niet door de andere mensen die in het restaurant zaten. U stelt niet te kunnen vertrekken doordat hij u bedreigde met zijn pistool (CGVS, p.21). Dit gaat echter in tegen alle logica aangezien hij u eerst met rust liet door de andere mensen die in het restaurant zaten (CGVS, p.21).*
- *U stelt niet te zijn vertrokken doordat hij een wapen had en hij u zou volgen en meenemen naar het platteland. Echter door te blijven waar u bent in Malegua toen u hem opnieuw zag liet u hem toe ditzelfde met u te doen, nadat hij reeds aan u had duidelijk gemaakt dat hij van kwade wil is (CGVS, p.21). Uw verklaringen over waarom u niet vertrok van Malegua ontberen alle logica en zijn absoluut ongeloofwaardig.*

Gezien het CGVS geen geloof hecht aan uw eerste ontmoetingen met A. A. Q. en het seksueel misbruik door zijn vrienden hier onlosmakelijk mee verbonden is, hecht het CGVS geen geloof aan deze gebeurtenissen.

Het CGVS doet nog volgende opmerkelijke vaststellingen in verband met uw reisweg naar Portugal en België.

- *U weet niet voor welke missie A. naar Portugal moest (CGVS, p.24).*
- *U stelt nooit met A. gesprekken te hebben gehad en hij u altijd direct alleen liet na het misbruik. U maakt het dan ook niet aannemelijk dat hij net u nodig had om hem te vergezellen naar Portugal (CGVS, p.24).*
- *Het is niet aannemelijk dat u in Angola onder constante bewaking stond en dat u in Portugal zonder meer kon ontsnappen doordat A. in bad zat en u niet werd bewaakt (CGVS, p.24;27).*
- *U weet niet welke naam of geboortedatum er op het paspoort stond (CGVS, p.25-26).*
- *U hield nergens uw documenten zelf bij en had nergens in de luchthaven controle (CGVS, p.25).*
- *U moest geen vingerafdrukken geven voor uw reisdocumenten, moest niets ondertekenen en moest niet langs de ambassade, omdat A. een gekende generaal was (CGVS, p.25-26).*
- *Het is opmerkelijk dat u als ongeschoolde vrouw zonder problemen helemaal alleen van Portugal tot in België bent geraakt, louter omdat meneer O. uw bus ticket betaalde en u heel de rit geslapen hebt en doordat u mensen zag uitstappen u wist dat u in België was (CGVS, p.27-28).*

- *U stelt eerder tijdens het onderhoud dat u aankwam in Portugal op 14 september (CGVS, p.25). U vertrok onmiddellijk naar België en vroeg pas in januari 2025 asiel aan (CGVS, p.29). Dit betekent dat u reeds vier maanden wachtte om een verzoek om internationale bescherming in te dienen.*

Aangezien er geen geloof wordt gehecht aan uw ontmoeting met A., is het automatisch ongeloofwaardig dat u met zijn privévliegtuig naar Portugal reisde (CGVS, p.27). Uw vage verklaringen rond uw reisweg doen vermoeden dat u uw werkelijke reisdocumenten achterhoudt voor de Belgische asielinstanties omdat deze mogelijk informatie bevatten die niet stroken met uw verklaringen.

Het door u neergelegde psychologisch attest werd hogerop reeds besproken. Uit het door voorgelegde psychologische attest dd. 26 mei 2025 van psycholoog E. C. blijkt dat ze u sinds begin mei 2025 psychologisch opgevolgd, dat u onder andere lijdt aan PTSS en dat u flashbacks, slaapproblemen, nachtmerries en moeite met sociale contacten leggen hebt. De feitenvinding, annex conclusie van deze psycholoog zijn echter louter gebaseerd op uw verklaringen. Bovendien kan worden opgemerkt dat dit attest niet werd opgesteld door een psychiater, doch door een psycholoog en dat nergens wordt verwezen naar een objectief gevoerd medisch wetenschappelijk onderzoek waaruit uw psychische problematiek kan worden afgeleid. Het attest van uw psycholoog doet geen afbreuk aan hogervermelde vaststellingen en conclusies. Verder dient te worden opgemerkt dat u zich voor de beoordeling van medische elementen dient te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de rechtspleging

De commissaris-generaal is niet verschenen en heeft zich ook niet laten vertegenwoordigen ter terechtzitting.

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt: *“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”*

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de commissaris-generaal ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en de verzoeker te erkennen als vluchteling of hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

3. Het verzoekschrift

3.1. Verzoekster voert een manifeste appreciatiefout aan en de schending van artikel 1, A van het Vluchtelingenverdrag, van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna ‘Vreemdelingenwet’), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de beginselen van behoorlijk bestuur, inclusief de redelijkheid-, zorgvuldigheids- en de samenwerkingsplicht. Na een theoretisch betoog over de geschonden geachte bepalingen en beginselen stelt verzoekster dat rekening houdend met haar specifieke profiel een grondige analyse moet uitgevoerd worden van de relevante informatie die door haar werd voorgelegd en dat dit *in casu* niet op behoorlijke wijze geschiedde.

Met betrekking tot de toekenning van de vluchtelingenstatus, ondergeschikt van de subsidiaire bescherming gaat verzoekster eerst in op haar psychische toestand.

Zij betoogt dat zij een bijzonder kwetsbaar profiel vertoont door haar psychische aandoening. Zij legde reeds een attest van haar psycholoog neer en het is duidelijk dat zij lijdt aan ernstige psychische gevolgen van haar ervaringen, zoals PTSS. In het psychologisch attest wordt aangegeven dat zij lijdt aan flashbacks, nachtmerries, slapeloosheid, en moeite met het aangaan van sociale contacten en dit bevestigt de ernst van haar situatie. Zij betoogt verder dat zij heeft aangegeven in haar verklaringen dat zij moeite heeft om specifieke data of gebeurtenissen nauwkeurig te herinneren wat in verband moet worden gebracht met haar PTSS.

Zij gaf zelf aan tijdens het persoonlijk onderhoud dat zij soms verward is en moeilijk herinneringen kan plaatsen (NPO, p. 6-7) en het is belangrijk om te erkennen dat de inconsistenties in haar verhaal te wijten zijn aan haar psychologische toestand en niet aan de onwaarheid van haar verhaal. Zij erkent dat het psychologisch attest dat werd ingediend werd opgemaakt op basis van haar verklaringen en de psychologische symptomen die zij sinds begin mei 2025 ervaart, maar dit betekent volgens verzoekster niet dat het attest niet waardevol is of niet relevant voor de beoordeling van haar situatie, maar in tegendeel een belangrijk document dat de ernstige psychische gevolgen van haar trauma's bevestigt. Verzoekster stelt verder dat het feit dat het attest is opgesteld door een psycholoog en niet door een psychiater geen afbreuk doet aan de waarde ervan. Zij wijst erop dat psychologen een belangrijke rol spelen in het diagnosticeren van en behandelen van psychische aandoeningen zoals PTSS en dat het niet ongebruikelijk is dat zij na grondig onderzoek en gesprekken met hun cliënten, belangrijke diagnostische inzichten verstrekken. Verzoekster heeft aangegeven dat zij lijdt aan flashbacks, nachtmerries, slaapproblemen en moeite met contacten, wat volgens het rapport consistent is met symptomen van PTSS. Het feit dat het verslag niet afkomstig is van een psychiater mag volgens verzoekster geen reden zijn om de inhoud en het gewicht ervan te minimaliseren. Psychologische rapporten zijn, mits opgesteld door gekwalificeerde en ervaren psychologen, relevante en juridisch erkende documenten die de mentale en emotionele toestand van de verzoekster bevestigen. Verzoekster betoogt verder dat de bewering dat het psychologisch rapport uitsluitend is gebaseerd op de verklaringen van de verzoekster, een miskenning is van het feit dat psychologische diagnoses vaak gebaseerd zijn op gesprekken, observaties en de symptomen die de cliënt zelf ervaart. Zij stelt dat de psycholoog tijdens meerdere sessies met de verzoekster gewerkt heeft, wat betekent dat de diagnose PTSS niet alleen berust op de verklaringen van de verzoekster, maar op klinische evaluaties van haar psychologische toestand. De psycholoog kan op basis van professionele ervaring en methoden de symptomen van de verzoekster objectief vaststellen, zoals flashbacks, nachtmerries en slaapproblemen, die niet zomaar kunnen worden genegeerd. Verzoekster stelt dat PTSS en aandoening is die directe invloed heeft op haar dagelijks functioneren en haar vermogen om adequaat deel te nemen aan de asielprocedure en dat de psychologische schade een belangrijk aspect van haar bescherming is, aangezien deze rechtstreeks verband houdt met de risico's die ze zou lopen bij terugkeer naar haar land van herkomst waar zij geen toegang heeft tot de nodige ondersteuning en behandeling. Ongeacht of dit bevestigd wordt door een psychiater of psycholoog, is volgens verzoekster de verwezenlijking van PTSS essentieel voor het erkennen van de specifieke bescherming die verzoekster nodig heeft. Zij betoogt verder dat de bewering van het CGVS dat het psychologisch attest geen objectief medisch bewijs biedt, ongegrond is. Het attest van de psycholoog moet volgens verzoekster worden beschouwd als een legitiem en belangrijk bewijsstuk in haar dossier. Zij lijdt aan PTSS, wat een directe impact heeft op haar welzijn en haar bescherming en de beslissing om het psychologisch rapport van de verzoekster te negeren vanwege het ontbreken van een psychiatrisch verslag gaat voorbij aan de ernst van haar situatie en de relevante rol die psychologische rapporten spelen in asielprocedures. Verzoekster meent dat het CGVS zijn zorgvuldigheidsplicht inzake kwetsbare verzoekers miskent. Zij wijst op de artikelen 22 en 17 van de Richtlijn 2013/32/EU en stelt dat het CGVS dus ofwel zelf een multidisciplinair of medisch onderzoek moeten opstarten zoals voorzien in artikel 22, § 1 van deze richtlijn of moeten volstaan met de voorgelegde stukken als voldoende aanwijzing voor psychische kwetsbaarheid en in elk geval het voordeel van de twijfel moeten toekennen. Door dit niet te doen heeft het CGVS zijn zorgvuldigheidsplicht geschonden. Zij stelt verder dat uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat een medisch attest tot gevolg heeft om de bewijslast om te keren en dat het dus aan de commissaris-generaal toekomt om op ernstige wijze het vermoeden van het bestaan van een risico tot vervolging of tot ernstige schade in geval van terugkeer om te werpen. Het CGVS heeft haar onderzoeks- en motiveringsplicht geschonden door op geen enkel ogenblik een onderzoek te hebben gepleegd naar de gevolgen van de psychische toestand van verzoeker en de daaruit mogelijks voortvloeiende vervolging.

In een tweede onderdeel gaat verzoekster in op de vrees bij terugkeer. Zij stelt zware fysieke en psychologische mishandelingen te hebben ervaren in haar land van herkomst, dat zij op jonge leeftijd haar ouders verloor, tot bedelen veroordeeld was en in 2023 door A.A.Q. werd uitgebuit en misbruikt. Verzoekster meent dat onvoldoende rekening werd gehouden met haar profiel, gebrek aan opleiding en de psychologische gevolgen van haar ervaringen. Zij had geen toegang tot onderwijs of andere middelen die haar in staat zouden stellen om haar situatie te verbeteren (NPO, p. 6). Zij had geen andere keuze dan te bedelen voor haar overleven wat haar nog kwetsbaarder maakte voor misbruik en het is van belang haar situatie in die context te bekijken. Verzoekster erkent dat details in haar verklaringen moeilijk te herinneren waren, maar stelt dat dit moet worden gezien in de context van de ernstige psychologische schade die zij heeft opgelopen als gevolg van haar trauma's. Zij heeft aangegeven dat ze moeite heeft met het herinneren van specifieke data of gebeurtenissen, wat te maken heeft met haar psychische toestand als gevolg van PTSS (NPO, p. 9). Toch zijn er ook positieve elementen die de geloofwaardigheid van haar verklaringen ondersteunen, met name de consistentie in de kern van haar verhaal en de logica

van haar reactie op het misbruik. Zij betoogt verder dat zij herhaaldelijk heeft aangegeven dat ze vreest voor haar leven bij terugkeer naar Angola omdat ze nog steeds bedreigd wordt door A.A.Q. die haar eerder misbruikte. Zij heeft geen zekerheid over haar veiligheid in Angola, gezien het feit dat zij haar omgeving heeft moeten verlaten om te ontsnappen aan de bedreigingen en mishandelingen. Er is volgens verzoekster onvoldoende rekening gehouden met het feit dat zij ongeschoold is en dat haar mogelijkheden om hulp of steun te zoeken in Angola zeer beperkt waren (NPO, p. 10-11) en haar gebrek aan opleiding heeft haar in een nog kwetsbaardere positie geplaatst. Zij besluit dat het CGVS danig is tekortgeschoten in haar onderzoeksplicht, zorgvuldigheids- en samenwerkingsplicht door te hebben nagelaten rekening te houden met de actuele veiligheidssituatie in het land van herkomst in samenhang met het profiel van verzoekster tegen artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet in.

Verzoekster vraagt te worden erkend als vluchteling, of ondergeschikt de subsidiaire bescherming te verlenen en in uiterst ondergeschikte orde, de bestreden beslissing te vernietigen.

3.2. Verzoekster voegt de bestreden beslissing, de betekening ervan en de BJB-aanstelling toe aan het verzoekschrift.

4. Aanvullende nota

In antwoord op de beschikking van de Raad van 18 november 2025 legt de commissaris-generaal een aanvullende nota neer van 24 november 2025 waarbij volgende landeninformatie wordt overgemaakt "*New York University School of Law, Globalex, Angola, Judiciary, s.d. (internetlink), American Bar Association (ABA) POLICY BRIEF, Strengthening Judicial Independence in Angola, American Bar Association (ABA), Report on the Assessment of Operational Procedures, Behavioral Practices, Policies, and Training Needs in the Angolan Judicial System, with a Focus on the Handling of Sexual and Reproductive Rights Cases, 16/08/2025, American Bar Association (ABA), Policy Brief - Angolan Traditional and Formal Justice Systems (English), 19/08/2025, Afrobarometer, Angolans highlight police corruption and use of excessive force, Afrobarometer Dispatch No. 641, 17/05/2023, National report submitted pursuant to Human Rights Council resolutions 5/1 and 16/21* Angola's highlight police corruption and use of excessive force, Afrobarometer Dispatch No. 641, 17/05/2023, 'Report of the Working Group on the Universal Periodic Review* Angola' en '2023 Country Report on Human Rights Practices: Angola'.*"

Verzoekster heeft niet gereageerd op de voormelde beschikking van de Raad.

5. Voorafgaand

5.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133*). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekster daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de Richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*" te voorzien in de zin van artikel 46 van de Richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de Richtlijn 2013/32/EU. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoekster om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

5.2. Het wettelijke kader omtrent de beoordeling van de feiten en omstandigheden en de samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen te worden gelezen. De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen.

De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoekster om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van haar verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Zij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoekster aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoekster samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis. De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ, C-277/11, *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General*, arrest van 22 november 2012, punten 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoekster afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekster. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Tenslotte bepaalt artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet dat wanneer de verzoekster bepaalde aspecten van haar verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan: *“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven; b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek; d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

6.1. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

6.2. Verzoekster verklaarde bij de indiening van haar beschermingsverzoek de Angolese nationaliteit te bezitten. Hoewel zij geen enkel stuk ter ondersteuning van haar verklaarde nationaliteit voorlegt, blijkt uit de bestreden beslissing dat niet wordt betwist dat verzoekster de Angolese nationaliteit bezit.

6.3. Met betrekking tot het al dan niet bestaan van bijzondere procedurele noden voor verzoekster wordt in de bestreden beslissing als volgt gemotiveerd: *“Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. U stelt soms verward te zijn en daardoor moeite te hebben met data (zie notities persoonlijk onderhoud d.d. 28.05.2025, hierna CGVS, p.5;29). U legt echter geen medische attesten neer die dit staven. U legt wel een psychologisch attest neer dat stelt dat u lijdt aan PTSD, gekenmerkt door flashbacks, nachtmerries, slapeloosheid etc. Het attest maakt echter geen gewag van hoe deze diagnose werd gesteld en geeft niet weer hoe hiermee kan rekening gehouden worden tijdens het onderhoud. Er werd op meerdere momenten tijdens het onderhoud gepolst naar uw gemoedstoestand waarop u stelde dat het goed ging (CGVS, p.1,4,15). Aan het eind van het onderhoud verklaarde u eveneens dat u de mogelijkheid had om over alles te spreken (CGVS, p.31). Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.”*

Verzoekster legde bij aanvang van het persoonlijk onderhoud bij het CGVS een attest neer van een psychologe van 26 mei 2025. Daarin wordt gesteld dat de psychologe sinds begin 2025 regelmatig met verzoekster werkt in het kader van haar psychologische opvolging, dat verzoekster lijdt aan een zeer ernstige post-traumatische stress als gevolg van meerdere seksuele agressies die zij in Angola onderging en de doodsbedreigingen die zij heeft gekregen van haar voornaamste agressor die hooggeplaatst is in de regering (*“haut placé au sein du gouvernement”*). Verder wordt in het attest gesteld dat haar dagelijkse leven gekenmerkt wordt door een constante vrees, flashbacks van de agressie en beelden van een traumatiserende jeugd doorgebracht op straat in extreme armoede na de dood van haar ouders en dat verzoekster ook lijdt aan slapeloosheid en terugkerende nachtmerries die haar fragiel maken. Volgens het attest heeft verzoekster belangrijke moeilijkheden om zich te socialiseren wat ertoe heeft geleid dat zij heel snel vertrouwen in anderen heeft verloren. Tenslotte wordt in het attest gesteld dat verzoekster het zeer moeilijk vindt om zich open te stellen en gezonde relaties, zelfs vriendschappelijke aan te gaan en dat het duidelijk is dat zij lijdt aan een gebrek aan aanvaarding en liefde, terwijl zij nochtans inspanningen doet om haar leven in handen te nemen, de taal probeert te leren en een opleiding wil volgen om te kunnen werken en zich beter te integreren.

De Raad stelt vast dat het attest verwijst naar *“un stress post-traumatique très sévère”* maar dat niet wordt aangegeven welke wetenschappelijk onderbouwde methode deze psychologe gehanteerd heeft om tot deze conclusie te komen en wat het verband is tussen de flashbacks, constante vrees, slapeloosheid, terugkerende nachtmerries en beelden van een traumatiserende jeugd waardoor haar dagelijkse leven gekenmerkt wordt en de zeer ernstige posttraumatische stress. Bovendien kan, behalve de zeer algemene aanduiding *“depuis début mai 2025 je travaille de manière régulière avec Mme. C.M.M.”* uit het attest niets wezenlijk worden afgeleid over het aantal consultaties waarop de analyse van de psychologe is gebaseerd. Verzoekster verklaarde wel tijdens het persoonlijk onderhoud dat zij éénmaal naar de psycholoog was geweest (NPO, p. 4), zodat uit de gegevens die voorliggen enkel kan worden vastgesteld dat hoewel het attest vermeldt dat de psychologe regelmatig met verzoekster werkt, er blijkbaar maar één consultatie aan is voorafgegaan en dat de vermelding dat zij aan zeer ernstige posttraumatische stress lijdt, op één consultatie is gebaseerd. Het attest vermeldt ook niets over de invloed van de post-traumatische stress die bij verzoekster werd vastgesteld op haar vermogen om consistente verklaringen af te leggen in de procedure internationale bescherming, gebruik te maken van haar rechten en te voldoen aan haar verplichtingen als verzoekster om internationale bescherming. Uit het attest, dat dateert van drie dagen voor het persoonlijk onderhoud, kan niet blijken dat verzoekster niet in staat zou geweest zijn om het persoonlijk onderhoud bij te wonen en er wordt ook niet in vermeld welke specifieke maatregelen zouden moeten of kunnen genomen worden om rekening te houden met de mentale problemen van verzoekster. Bovendien legt verzoekster ook in de loop van de procedure bij de Raad geen recentere psychologische attesten of enig ander document neer waaruit zou kunnen blijken dat verzoekster actueel nog begeleid wordt door dezelfde of een andere psycholoog. Verzoekster toont bijgevolg niet aan dat zij heden nog steeds psychologische problemen heeft waarvoor zij professionele begeleiding krijgt. Waar verzoeker betoogt, onder verwijzing naar artikel 22 van de Richtlijn 2013/32/EU en artikel 17 van de Richtlijn 2013/33/EU dat de commissaris-generaal ofwel zelf een multidisciplinair of medisch onderzoek had moeten opstarten, ofwel had moeten volstaan met de voorgelegde stukken als voldoende aanwijzing voor psychische kwetsbaarheid, dient te worden vastgesteld dat artikel 22 van de Richtlijn 2013/32/EU de toegang tot kosteloze rechtspleging betreft en artikel 17 van de Richtlijn 2013/33/EU de lidstaten oplegt verzoekers om internationale bescherming, met inbegrip van kwetsbare verzoekers, een levensstandaard te bieden die hun bestaansmiddelen garandeert en hun fysieke en geestelijke

gezondheid beschermt en dus geen van beide *in casu* relevant zijn. Artikel 18 van de Richtlijn 2013/32/EU bepaalt dat de lidstaten een medisch onderzoek van de verzoeker betreffende aanwijzingen van vroegere vervolging of ernstige schade regelen, wanneer de beslissingsautoriteit dit voor de beoordeling van een verzoek om internationale bescherming overeenkomstig artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU relevant acht en mits de verzoekster hiermee instemt. Artikel 48/8 van de Vreemdelingenwet, dat de omzetting vormt van voormelde bepaling, luidt: “§ 1. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen vraagt, indien dit door hem relevant wordt geacht voor de beoordeling van het verzoek, aan de verzoeker om internationale bescherming zich te onderwerpen aan een medisch onderzoek betreffende aanwijzingen van vroegere vervolging of ernstige schade, mits de verzoeker hiermee instemt. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan aan de verzoeker vragen om zo spoedig mogelijk dit medisch onderzoek te regelen, desgevallend bij een door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen aangewezen bevoegde beroepsbeoefenaar in de gezondheidszorg. De bevoegde beroepsbeoefenaar in de gezondheidszorg verstrekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een rapport met vaststellingen betreffende aanwijzingen van vroegere vervolging of ernstige schade, mits de verzoeker hiermee instemt. Er wordt hierbij een duidelijk onderscheid gemaakt tussen enerzijds objectief medische vaststellingen en anderzijds de vaststellingen gebaseerd op de verklaringen van de verzoeker om internationale bescherming. § 2. Indien er door de verzoeker om internationale bescherming een medisch probleem wordt opgeworpen en er geen medisch onderzoek overeenkomstig paragraaf 1 plaatsvindt, wordt hij ingelicht dat hij op eigen initiatief en kosten een medisch onderzoek kan regelen betreffende aanwijzingen van vroegere vervolging of ernstige schade. Het medisch getuigschrift wordt zo spoedig mogelijk voorgelegd aan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, die in voorkomend geval een bevoegde beroepsbeoefenaar in de gezondheidszorg kan raadplegen om een advies omtrent het voormelde getuigschrift te vragen. (...)”. Noch uit de bewoordingen van de Richtlijn 2013/32/EU noch uit artikel 48/8 van de Vreemdelingenwet, noch enige andere bepaling kan worden afgeleid dat de commissaris-generaal ofwel zelf een medisch onderzoek had moeten opstarten ofwel had moeten volstaan met de voorgelegde stukken als voldoende aanwijzing voor psychische kwetsbaarheid zoals in het verzoekschrift wordt gesteld. Het komt aan de commissaris-generaal toe om te beoordelen of zij een dergelijk medisch onderzoek al dan niet relevant vindt en er kan slechts worden vastgesteld dat de commissaris-generaal geen gebruik heeft gemaakt van deze mogelijkheid en dat verzoekster met haar algemeen betoog geenszins aantoonde dat een dergelijke medisch onderzoek zich opdrong. Indien verzoekster dit noodzakelijk en nuttig achtte stond het haar vrij een dergelijk medisch onderzoek te regelen en het medisch getuigschrift aan de commissaris-generaal voor te leggen. De Raad kan slechts vaststellen dat zij daartoe evenmin een initiatief heeft genomen. Overigens staat het verzoekster nog steeds vrij een dergelijk initiatief te nemen.

In de mate dat verzoekster de beoordeling in de bestreden beslissing van de inhoud van het voorgelegde attest bekritiseert, kan na grondige lezing van dit attest en de bestreden beslissing verzoekster niet worden bijgetreden. In de bestreden beslissing wordt hierover als volgt gemotiveerd: “Het door u neergelegde psychologisch attest werd hogerop reeds besproken. Uit het door voorgelegde psychologische attest dd. 26 mei 2025 van psycholoog E. C. blijkt dat ze u sinds begin mei 2025 psychologisch opgevolgd, dat u onder andere lijdt aan PTSS en dat u flashbacks, slaapproblemen, nachtmerries en moeite met sociale contacten leggen hebt. De feitenvinding, annex conclusie van deze psycholoog zijn echter louter gebaseerd op uw verklaringen. Bovendien kan worden opgemerkt dat dit attest niet werd opgesteld door een psychiater, doch door een psycholoog en dat nergens wordt verwezen naar een objectief gevoerd medisch wetenschappelijk onderzoek waaruit uw psychische problematiek kan worden afgeleid. Het attest van uw psycholoog doet geen afbreuk aan hogervermelde vaststellingen en conclusies. Verder dient te worden opgemerkt dat u zich voor de beoordeling van medische elementen dient te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.” Waar verzoeker stelt dat de bewering dat het attest uitsluitend is gebaseerd op de verklaringen van de verzoekster een miskennis is van het feit dat psychologische diagnoses vaak gebaseerd zijn op gesprekken, observaties en symptomen die de cliënt zelf ervaart en op de klinische evaluaties van haar psychologische toestand, dient te worden vastgesteld dat verzoekster zelf stelt in het verzoekschrift dat het is opgesteld op basis van haar verklaringen, maar dat het attest zelf niet verwijst naar de verklaringen van verzoekster en evenmin naar gedragingen die door de psychologe zouden zijn waargenomen en dat, zoals reeds aangehaald, het attest evenmin naar enige specifieke wetenschappelijke methode verwijst die zou zijn toegepast zodat het onduidelijk blijft waarop de informatie over de gevoelens van angst, beelden van een traumatiserende jeugd, slapeloosheid en terugkerende nachtmerries die in het attest op zeer algemene wijze wordt verstrekt, en de conclusie dat zij lijkt aan zeer ernstige post-traumatische stress, zijn gebaseerd. Waar verzoekster stelt dat het feit dat het attest is opgesteld door een psycholoog en niet door een psychiater geen afbreuk doet aan de waarde ervan, wijst de Raad erop dat zij met dit betoog de feitelijke

vaststellingen met betrekking tot de inhoud van het attest, waaruit blijkt dat deze zeer algemeen en vaag geformuleerd zijn en dat niet duidelijk is op basis van welke methode de vaststelling dat zij lijdt aan een zeer ernstige posttraumatische stress is gemaakt, geenszins weerlegt. Zo het feit dat het attest niet afkomstig is van een psychiater geen reden mag zijn om de inhoud en gewicht ervan te minimaliseren, kan evenmin voorbijgegaan worden aan het feit dat een psycholoog en psychiater een verschillende expertise hebben in de zin dat een psychiater ook arts is en bepaalde ziektebeelden objectief kan vaststellen en medicatie kan voorschrijven, waartoe een psycholoog niet bevoegd is. In die mate kan verzoekers kritiek dat de bewering dat het psychologisch attest geen objectief medisch bewijs biedt, ongegrond is, bijgevolg niet worden bijgetreden. Dat het een legitiem bewijsstuk is, is niet betwist, maar dit wil niet noodzakelijkerwijze zeggen dat aan dit psychologisch attest *in casu* doorslaggevend gewicht moet worden toegekend en determinerend voor de geloofwaardigheidsbeoordeling. Verzoeksters algemene betoog inzake het belang van psychologische attesten en de waarde ervan kan geen afbreuk doen aan de pertinente vaststellingen over de inhoud van het attest dat voorligt en die verzoekster niet weerlegt. Gelet op deze vaststellingen kunnen uit het attest verder ook geen betekenisvolle conclusies worden getrokken met betrekking tot het door verzoekster aangevoerde seksueel misbruik en uitbuiting door A.A.Q. in Angola en is de bewijswaarde van het attest in die zin zeer gering.

Wel kan op basis van het attest en verzoeksters verklaringen aangenomen worden dat zij psychologische moeilijkheden gehad heeft en dat zij éénmaal bij een psycholoog is geweest. Verzoekster verklaarde analfabeet te zijn bij de DVZ (Verklaring DVZ) en tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS dat zij niet kan lezen en schrijven maar wel haar naam "*omdat ik praktijk heb*" (NPO, p. 6). Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat zij meestal korte antwoorden geeft, maar wel een uitgebreidere uiteenzetting kan houden over de gebeurtenissen in Angola die ertoe geleid hebben dat zij in Portugal van A., die haar misbruikte en uitbuitte, vluchtte (NPO, p. 13-14). Verzoekster kon niet zeggen in welk jaar zij in Portugal toekwam, en verklaarde bij de DVZ 5 jaar ouder te zijn dan het geboortjaar dat zij bij het CGVS opgaf. Zij kent wel de namen van haar ouders maar weet niet wanneer zij overleden zouden zijn en weet ook niet aan welke ziekte omdat zij volgens haar verklaringen nog heel klein was (NPO, p. 6-7). Verzoekster stelt weliswaar dat zij verward was de dag dat zij in Portugal toekwam als verklaring voor het feit dat zij niet kan zeggen wanneer zij daar toekwam (NPO, p. 5) maar niet dat zij soms verward is zoals in het verzoekschrift wordt gesteld.

Verder bleek zij soms een vraag niet te begrijpen, maar kon zij wel antwoorden op de gestelde vraag nadat zij opnieuw werd gesteld of verduidelijkt. Verzoeker verklaart op het einde van het persoonlijk onderhoud dat het moeilijk was om over de problemen die zij had te spreken en dat zij veel psychologische hulp nodig heeft "*door al wat die persoon mij aangedaan heeft*". Zij bevestigt evenwel dat zij alle vragen goed heeft begrepen en ook de tolk goed begrepen heeft (NPO, p. 31).

In de bestreden beslissing wordt als dusdanig niet betwist dat verzoekster op het ogenblik van het persoonlijk onderhoud en het nemen van de beslissing psychologische problemen had maar wordt enerzijds gesteld dat er uit het neergelegde attest niet blijkt dat bijzondere steunmaatregelen noodzakelijk zijn en dat zij verder ook niet aangegeven heeft dat dergelijke maatregelen noodzakelijk waren en anderzijds dat het attest geen afbreuk doet aan de motieven in de bestreden beslissing op basis waarvan wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van haar vluchtrelaas. Dat de bestreden beslissing het voorgelegde psychologisch attest zou negeren omdat het geen psychiatrisch rapport is, zoals in het verzoekschrift wordt gesteld, blijkt geenszins.

In de mate dat kan worden aangenomen dat verzoekster een kwetsbaar profiel heeft, kan evenwel niet blijken dat zij niet in staat was om het persoonlijk onderhoud op normale wijze bij te wonen, de redenen waarom zij Angola heeft verlaten uiteen te zetten en op de gestelde vragen te antwoorden. Op geen enkel ogenblik tijdens het persoonlijk onderhoud heeft zij aangegeven dat zij niet (meer) in staat was de redenen waarom zij internationale bescherming uiteen te zetten en op de gestelde vragen te antwoorden. Ook verzoeksters advocaat die tijdens het persoonlijk onderhoud aanwezig was, heeft dit op geen enkel ogenblik aangegeven. De Raad bijgevolg vast dat de commissaris-generaal op goede gronden heeft geoordeeld dat in het kader van de procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat verzoeksters rechten gerespecteerd worden en dat zij in de gegeven omstandigheden kan voldoen aan haar verwachtingen en bijgevolg geen specifieke steunmaatregelen werd verleend. Verzoekster geeft verder ook niet aan welke andere steunmaatregelen dan het voorzien van meerdere pauzes indien verzoekster hier nood aan had, dan wel konden geboden worden.

6.4. De vaststelling dat verzoekster een kwetsbaar profiel en psychologische problemen heeft, volstaat als dusdanig niet om een gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade aannemelijk te maken in geval van terugkeer naar Angola. Zo rekening dient te worden gehouden met dit profiel bij de beoordeling van de geloofwaardigheid van haar verklaringen bij het CGVS en de DVZ, liggen heden geen

overtuigende elementen voor op basis waarvan redelijkerwijze zou kunnen worden aangenomen dat de zeer ernstige posttraumatische stress waarin zij volgens de psychologe lijdt, te wijten zou zijn aan het misbruik en de uitbuiting door A.A.Q., zoals zij beweert. Het psychologisch attest dat werd neergelegd kan daartoe niet volstaan om de hierboven uiteengezette redenen en dus dient te worden nagegaan, rekening houdend met bovenstaande vaststellingen inzake verzoeksters kwetsbaarheid, of verzoeksters verklaringen voldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en aannemelijk zijn in het licht van de relevante en beschikbare landeninformatie over haar land van herkomst.

Na grondige lezing van verzoeksters verklaringen in het licht van de beschikbare landeninformatie over Angola, dient in navolging van de bestreden beslissing te worden besloten dat verzoekster de door haar aangehaalde uitbuiting en het seksueel misbruik door A.A.Q. niet aannemelijk maakt omdat haar verklaringen hierover niet geloofwaardig zijn.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat verzoeksters verklaringen over de omstandigheden waarin zij de man die haar volgens haar verklaringen seksueel misbruikte en uitbuitte om pakketten te gaan leveren in verschillende provincies, ontmoette niet aannemelijk zijn. Verzoekster verklaarde dat zij al jaren op straat leefde en bedelde toen zij voor het eerst A.A.Q. ontmoette toen zij op een taxi wachtte die haar naar het centrum zou brengen. Met het bedelen zou zij evenwel nooit geld hebben verkregen (NPO, p. 12). Zoals terecht aangestipt in de bestreden beslissing is het dan ook vreemd dat zij geld zou gehad hebben voor een taxi. Voorts legt zij wisselende verklaringen af over wat er zou gebeurd zijn nadat A.A.Q. haar een lift zou hebben aangeboden. In de bestreden beslissing wordt terecht gemotiveerd dat zij eerst verklaarde dat zij zijn aanbod voor een lift in zijn auto afsloeg maar wel telefoonnummers uitwisselden (NPO, p. 15) terwijl zij later verklaarde dat zij op dat ogenblik toch met hem meeging omdat hij aanbod om nieuwe kleren voor haar te kopen (NPO, p. 17). Voorts is het weinig geloofwaardig dat verzoekster net op dat ogenblik in het bezit van een GSM zou zijn geweest. Volgens haar verklaringen leefde zij op immers straat en verdiende zij niets met het bedelen en heeft zij in Angola geen familie of vrienden. Dat zij net op die dag een GSM had gestolen waardoor zij nummers met A.A.Q. kon uitwisselen is te toevallig om geloofwaardig te zijn en doet verder ook geen afbreuk aan het feit dat zij eerst verklaarde dat zij het aanbod om mee te rijden afsloeg om dan later te verklaren dat zij zou zijn meegereden omdat hij beloofde kleren voor haar te kopen.

Voorts kan verzoekster op geen enkele wijze duiden waarom A.A.Q. zou gewild hebben dat zij zijn vriendin zou zijn en haar in te schakelen voor het afleveren van pakketten in verschillende provincies in Angola. Volgens haar verklaringen is A.A.Q. immers een generaal met drie sterren (NPO, p. 16). Het is dan ook weinig aannemelijk dat een hooggeplaatste generaal een bedelaarster op straat lukraak zou aanspreken en een lift zou aanbieden met de bedoeling haar seksueel te misbruiken en in te schakelen in het leveren van pakketten. Verzoekster werd meermaals gevraagd waarom een persoon met het door verzoekster geschetste profiel dit alles zou doen en zoals in de bestreden beslissing correct aangegeven, komt verzoekster niet verder dan te stellen dat zij het niet weet (NPO, p. 15, 18, 19). Uit de beschikbare landeninformatie blijkt weliswaar dat seksuele uitbuiting en seksueel misbruik veel voorkomt in Angola, maar dit betekent niet dat zomaar geloof kan worden gehecht aan verzoeksters verklaringen dat zij door deze persoon zou zijn misbruikt en dat zij zich ook moest prostitueren. De Raad kan slechts vaststellen dat verzoeksters verklaringen ontoereikend zijn en dat geen plausible verklaring voorligt waarom deze persoon haar zomaar op straat zou aanspreken. Haar niet consistente verklaringen over wat er onmiddellijk na deze eerste ontmoeting zou gebeurd zijn, ondermijnen verder op ernstige wijze de geloofwaardigheid van haar verklaringen en het beweerde misbruik door A.A.Q..

Verder dient in navolging van de bestreden beslissing te worden vastgesteld dat verzoekster nagenoeg niets weet te vertellen over A.A.Q. behalve dat hij een generaal met drie sterren was en dat hij voor de behandeling voor een ziekte naar Portugal moest en haar meenam (NPO, p. 16, 13). Zelfs indien zou kunnen aangenomen worden, gelet op verzoeksters analfabetisme en gebrek aan opleiding, dat niet van haar kan verwacht worden dat zij zou weten voor welk onderdeel van het leger zij actief was, kan wel redelijkerwijze van haar verwacht worden, indien zij werkelijk door A.A.Q. werd meegenomen eerst naar een hotel en later naar een huis op het platteland waar hij haar soms drie maal per week bezocht en misbruikte, dat zij iets zou kunnen vertellen over hem en over het huis waar zij zou zijn vastgehouden. Verzoekster weet evenwel niet waar A.A.Q. woonde, of hij familie had, of er andere meisjes voor hem werkten en evenmin voor welke ziekte A.A.Q. naar Portugal moest, zoals terecht vastgesteld in de bestreden beslissing. Het is bovendien weinig aannemelijk dat, indien verzoekster daadwerkelijk zich moest prostitueren in een huis op het platteland zoals zij verklaart, zij daar het enige meisje zou zijn en dat A.A.Q. enkel voor haar, die hij nauwelijks kende en zomaar op straat zou hebben opgepikt, bewakers in het huis zou plaatsen (NPO, p. 21). Ook verzoeksters handelswijze nadat zij door A.A.Q. naar een hotel zou zijn meegenomen en misbruikt is niet aannemelijk. Zij verklaart dat zij aan hem kon ontsnappen toe hij zijn aangezicht aan het wassen was en terugkeerde naar Malegua.

Dit is evenwel de plaats waar volgens haar verklaringen A.A.Q. vaak ging eten en waar zij hem ook voor het eerst ontmoette (NPO, p. 17, 20). Indien verzoekster daadwerkelijk door deze generaal werd misbruikt in een hotel, zoals zij beweert, kan redelijkerwijze verwacht worden dat zij niet terug naar de plek zou gaan waar hij hem voor het eerst ontmoette en waar hij vaak ging eten. Dat verzoekster dacht dat zij hem niet zou volgen (NPO, p. 20) kan, gelet op de door verzoekster geschetste context, niet verklaren waarom zij het risico zou nemen om naar dezelfde plek te gaan waar zij hem net daarvoor voor het eerst had ontmoet, terwijl er uiteraard veel andere plaatsen zijn in Luanda waar verzoekster zou kunnen bedelen. Bovendien kan ook niet begrepen worden waarom verzoekster, toen zij een week later A.A.Q. terug zag in een restaurant in Malegua en hij haar door naar zijn wapen te wijzen duidelijk maakte dat zij moest zwijgen maar verder niets deed omdat er nog andere mensen in het restaurant waren, zich niet onmiddellijk uit de voeten maakte. Volgens haar verklaringen was zij een week eerder door hem aangerand, had hij haar gezegd dat hij wilde dat zij zijn minnares zou zijn en voor hem opdrachten zou moeten uitvoeren en was zij uit het hotel ontsnapt. Verzoekster wist dus wat hij haar kon aandoen. Het is dan ook, zelfs rekening houdend met haar kwetsbaar profiel, niet aannemelijk dat zij zelfs geen poging zou doen om van die plek weg te komen en zich te verbergen voor hem. Zoals terecht aangehaald in de bestreden beslissing is verzoeksters verklaring dat zij dit niet deed omdat hij een wapen had, haar zou volgen en meenemen naar het platteland niet logisch en ongeloofwaardig. Door niets te doen, maakte zij dit immers net mogelijk. Deze vaststellingen doen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van haar verklaringen.

Uit dit alles blijkt dat verzoekster de omstandigheden waarin zij A.A.Q. voor het eerst zou hebben ontmoet, en de daaropvolgende gebeurtenissen, waarbij zij in een hotel zou zijn misbruikt, een week later door hem zou zijn meegenomen naar een huis op het platteland waar zij verder zou zijn misbruikt door hem en andere mannen, niet aannemelijk maakt omdat haar verklaringen daarover niet geloofwaardig zijn.

Verder dient in navolging van de bestreden beslissing te worden vastgesteld dat verzoekster onvoldoende zicht biedt op de omstandigheden waarin zij wees zou zijn geworden en op straat zou zijn beland en hoe zij dan in de praktijk na het overlijden van haar ouders en haar grootmoeder, bij wie zij na de dood van haar ouders verbleef, verschillende jaren op straat in Luanda zou hebben overleefd. Verzoekster werd gevraagd hoe oud zij was toen haar ouders overleden en toen haar grootmoeder overleed, maar zij stelt dit niet te weten en kan enkel zeggen dat zij nog klein was zowel op het ogenblik van het overlijden van haar ouders als toen haar grootmoeder overleed (NPO, p. 6-7). Verzoekster kan verder ook niet zeggen aan welke ziekte haar ouders zouden overleden zijn maar wel dat haar grootmoeder aan een hartproblemen is overleden (NPO, p. 7). Volgens haar verklaringen heeft zij nog een zus R. en familie aan vaderskant maar heeft zij nooit een poging gedaan om hen te ontmoeten (NPO, p. 11, 14, 30). Zo verzoekster verklaarde dat zij wees is en haar ouders en grootmoeder op jonge leeftijd verloor, blijkt uit haar verklaringen evenwel ook dat zij niet dermate jong was dat zij geen herinneringen aan haar grootmoeder heeft en weet zij dat zij hartproblemen had, zodat moeilijk kan aangenomen worden dat zij verder geen enkele toelichting kan geven over haar grootmoeder of ouders. Ook blijkt zij te weten dat zij een zus heeft en dat er nog familie is aan vaderskant. Uit niets kan evenwel blijken dat verzoekster enige poging zou hebben ondernemen toen zij ouder werd om contact te krijgen met haar zus en de familie van haar vader, wat gelet op verzoeksters verklaringen dat zij al die jaren alleen op straat zou geleefd hebben, redelijkerwijze verwacht zou kunnen worden. Verder blijft verzoekster ook een quasi gesloten boek over de concrete omstandigheden waarin zij op straat moest zien te overleven vanaf zeer jonge leeftijd. Zoals terecht aangestipt in de bestreden beslissing kan zij zelfs geen inschatting maken van de leeftijd waarop zij voor het eerst op straat terecht kwam, weet zij zelfs niet bij benadering te zeggen hoeveel jaar zij op straat leefde en kan zij evenmin iets vertellen over de andere jonge meisjes die volgens haar verklaringen ook op straat sliepen en waar zij bij ging liggen om te slapen (NPO, p. 9). Indien verzoekster daadwerkelijk vanaf jonge leeftijd op straat leefde, zoals zij verklaart, kan redelijkerwijze van haar verwacht worden dat zij iets kan vertellen over de andere straatkinderen die er volgens haar verklaringen wel waren. De Raad kan slechts vaststellen dat verzoekster hier niets over vertelt, ook niet nadat hiernaar uitdrukkelijk werd gevraagd door de medewerker van het CGVS (NPO, p. 9). Het komt uiteraard verzoekster toe om een duidelijk beeld te scheppen van haar familiale achtergrond en haar concrete levensomstandigheden. Het is niet aan de commissaris-generaal of de Raad hierover te speculeren. Gelet op het voorgaande kan de conclusie in de bestreden beslissing dat verzoekster, ondanks haar jonge leeftijd en beperkte scholing, redelijkerwijze kan verwacht worden dat zij doorleefde verklaringen kan afleggen over eenvoudige en direct waarneembare aspecten van haar dagelijkse leefwereld in Angola, dat zij geen zicht geeft op haar reële levensomstandigheden en familiaal netwerk in Angola waardoor het onmogelijk is om haar nood aan internationale bescherming in te schatten, bijtreden. Door louter op algemene wijze in het verzoekschrift te stellen dat zij consistent het kernverhaal van het misbruik door A.A.Q. heeft kunnen vertellen en dat haar reactie op het misbruik logisch was omdat zij uitlegde dat zij zich niet in staat voelde A.A.Q. weerstaan, slaagt zij er niet in de pertinente vaststellingen in de bestreden beslissing inzake de verschillende onaannemelijke en inconsistente aspecten van haar relaas zoals hierboven besproken en

op basis waarvan terecht is besloten dat zij de aangevoerde problemen in Angola met A.A.Q. niet aannemelijk maakt, te weerleggen. Het komt in beginsel verzoekster toe om de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen door deze aan de hand van concrete elementen in een ander daglicht te plaatsen. Zij onderneemt geen ernstige poging daartoe en slaagt hier dan ook niet in. Ook de algemene verwijzing naar haar gebrek aan scholing en het feit dat zij moeite heeft met het herinneren van specifieke data, wat zij toeschrijft aan haar psychische moeilijkheden maar waarnaar in het psychologisch attest niet verwezen wordt, kan niet volstaan om de vastgestelde onaannemelijkheden en inconsistenties, het gebrek aan kennis over A.A.Q. en het feit dat zij geen zicht geeft op haar concrete levensomstandigheden en familiale achtergrond, te verklaren. Zelfs rekening houdend met haar gebrek en scholing en psychologische moeilijkheden die zij gehad heeft, moet zij redelijkerwijze in staat geacht worden over elementaire aspecten van haar achtergrond en concrete levensomstandigheden meer gedetailleerde verklaringen te kunnen afleggen dan zij heeft gedaan. Er kan enkel worden vastgesteld dat verzoekster dit niet heeft gedaan en dat zij de aangevoerde problemen met A.A.Q. voor haar komst naar België niet aannemelijk maakt.

Voorts verklaarde verzoekster nooit hulp te hebben gevraagd bij de Angolese autoriteiten of niet-gouvernementele organisaties. Gevraagd of dergelijke organisaties bestaan en of er geen enkele organisatie is in Angola waar zij als alleenstaand kind kan aankloppen voor hulp, stelt verzoekster "nee, ze helpen niet, ze verkrachten" en "neen ze haaf u slechts doen werken voor hen" (NPO, p. 9-10). Voorts stelt verzoekster dat zij als kind dat op straat leefde en bedelde nooit is aangesproken door een volwassene (NPO, p. 10). Uit de in het administratief dossier opgenomen informatie, waarnaar de bestreden beslissing verwijst, blijkt dat in Luanda, waar verzoekster volgens haar verklaringen verbleef, organisaties actief zijn die zich ontfermen over weeskinderen en kinderen in precare en achtergestelde situaties (AD, landeninformatie, Hope and Angels Foundation. The Children, Angola Humanity.com, The Orphan project; De Pijler, Bumana Foundation/11.11.11). Zo het op zich niet uitgesloten is dat zeer jonge straatkinderen de weg naar dergelijke organisaties niet vinden, is het evenwel weinig aannemelijk dat verzoekster naarmate zij ouder werd geen enkele poging zou hebben gedaan om uit haar penibele situatie op straat te geraken of dat zij als bedelend straatkind hierop nooit zou aangesproken zijn door een volwassen persoon, zoals zij beweert. Er is zoals terecht aangehaald in de bestreden beslissing, geen enkele indicatie dat zij enige poging deed om haar situatie als straatkind te verbeteren voor haar beweerde maar hierboven reeds ongeloofwaardig bevonden ontmoeting met A.A.Q.. Er kan niet worden begrepen, zelfs rekening houdend met haar gebrek aan opleiding en haar kwetsbaar profiel, waarom zij daartoe geen enkel initiatief zou nemen.

Voorts dient te worden vastgesteld dat de verklaringen van verzoekster over haar reis naar Portugal en België en de manier waarop zij aan A.A.Q. zou zijn ontsnapt en dat een zekere mijnheer O. haar een busticket naar België betaalde niet overtuigend zijn en integendeel de geloofwaardigheid van haar verklaringen verder ondermijnen. In de bestreden beslissing wordt hierover op goede gronden als volgt gemotiveerd: "*Het CGVS doet nog volgende opmerkelijke vaststellingen in verband met uw reisweg naar Portugal en België. U weet niet voor welke missie A. naar Portugal moest (CGVS, p.24). - U stelt nooit met A. gesprekken te hebben gehad en hij u altijd direct alleen liet na het misbruik. U maakt het dan ook niet aannemelijk dat hij net u nodig had om hem te vergezellen naar Portugal (CGVS, p.24). - Het is niet aannemelijk dat u in Angola onder constante bewaking stond en dat u in Portugal zonder meer kon ontsnappen doordat A. in bad zat en u niet werd bewaakt (CGVS, p.24;27). - U weet niet welke naam of geboortedatum er op het paspoort stond (CGVS, p.25-26). - U hield nergens uw documenten zelf bij en had nergens in de luchthaven controle (CGVS, p.25). - U moest geen vingerafdrukken geven voor uw reisdocumenten, moest niets ondertekenen en moest niet langs de ambassade, omdat A. een gekende generaal was (CGVS, p.25-26). - Het is opmerkelijk dat u als ongeschoolde vrouw zonder problemen helemaal alleen van Portugal tot in België bent geraakt, louter omdat meneer O. uw bus ticket betaalde en u heel de rit geslapen hebt en doordat u mensen zag uitstappen u wist dat u in België was (CGVS, p.27-28). -U stelt eerder tijdens het onderhoud dat u aankwam in Portugal op 14 september (CGVS, p.25). U vertrok onmiddellijk naar België en vroeg pas in januari 2025 asiel aan (CGVS, p.29). Dit betekent dat u reeds vier maanden wachtte om een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Aangezien er geen geloof wordt gehecht aan uw ontmoeting met A., is het automatisch ongeloofwaardig dat u met zijn privévliegtuig naar Portugal reisde (CGVS, p.27). Uw vage verklaringen rond uw reisweg doen vermoeden dat u uw werkelijke reisdocumenten achterhoudt voor de Belgische asielinstanties omdat deze mogelijks informatie bevatten die niet stroken met uw verklaringen". Verzoekster voert geen enkel concreet verweer tegen deze motieven, die pertinent zijn een steun vinden in het administratief dossier en die door de Raad kunnen onderschreven worden.*

Verder blijkt uit haar verklaringen dat zij geen enkele poging deed om klacht in te dienen tegen A.A.Q. wegens het seksueel misbruik en gedwongen prostitutie waarvan zij volgens haar verklaringen het slachtoffer werd.

Zij stelt hierover dat dit geen zin zou gehad hebben omdat A.A.Q. een machtige generaal was en niemand haar geloofd zou hebben (NPO, p. 20). Uit de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt dat Angola een aantal internationale verdragen in instrumenten heeft geratificeerd inzake de bescherming van vrouwen en gendergelijkheid waaronder de Convention on the Elimination of All Forms of Discrimination Against Women – CEDAW, het African Charter on Human and Peoples' Rights, Protocol to the African Charter on Human and Peoples' Rights on the Rights of Women in Africa en United Nations Convention against Transnational Organized Crime and its Additional Protocol to Prevent, Suppress and Punish Trafficking in Persons, Especially Women and Children en ook op nationaal niveau wetgeving heeft aangenomen tegen huiselijk geweld tegen vrouwen in 2011 en 2013 en worden verschillende seksueel misbruiken strafbaar gesteld in het Angolese Strafwetboek. Ingeval het seksueel misbruik minderjarigen betreft, is dit een verzwarende omstandigheid en klachten kunnen tot de leeftijd van 25 jaar worden ingediend door slachtoffers van seksueel misbruik. De rechtbanken in Angola zijn formeel onafhankelijk en belast met de toepassing van de wetgeving. Er zijn gespecialiseerde rechtbanken op districtsniveau, Hoven van beroep en het Hooggerechtshof en Constitutioneel Hof die bevoegd zijn voor de behandeling van beroepen tegen uitspraken van lagere rechtbanken. Het Angolese rechtssysteem kampt met een gebrek aan mensen en middelen en toegang tot het rechtssysteem is niet voor alle burgers gegarandeerd, en kan met name in de rurale gebieden in Angola problematisch zijn. Seksuele misdrijven blijven een belangrijk probleem in Angola. Ondanks een wijziging van het Strafwetboek in 2019 waarbij strengere straffen werden voorzien voor daders van seksueel geweld en een ruimere wettelijke definitie dat meer vormen van misbruik strafbaar stelt, blijft de straffeloosheid hoog. Gebrek aan middelen bij de rechtbanken maar ook gebrek aan training inzake gevallen van seksueel geweld en culturele barrières en de vrees voor stigmatisering die slachtoffers ervan kan weerhouden om formele klachten in te dienen, zijn hiervan de oorzaak. Verder blijft op regeringsniveau corruptie wijdverspreid en is er ook corruptie gemeld in de hogere echelons van de rechterlijke macht. Evenwel opende de Openbare Aanklager een onderzoek naar de voorzitter van het Hooggerechtshof wegens betrokkenheid bij corruptie en afpersing (American Bar Association (ABA), Report on the Assessment of Operational Procedures, Behavioral Practices, Policies, and Training Needs in the Angolan Judicial System, with a Focus on the Handling of Sexual and Reproductive Rights Cases, 16/08/2025 en USDOS, 2023 Country Report on Human Rights Practices: Angola). Uit dit alles blijkt dat de mogelijkheid voor slachtoffers van seksueel misbruik om klacht in te dienen tegen de dader bestaat in Angola maar dat straffeloosheid hoog blijft en er in de praktijk verschillende hindernissen bestaan voor slachtoffers die ertoe leiden dat veel slachtoffers geen gebruik maken van deze mogelijkheid. *In casu* kan enkel worden vastgesteld dat verzoekster geen poging deed om bescherming te krijgen vanwege de overheid tegen de persoon die haar seksueel zou misbruikt en uitgebuit hebben. De Raad acht het gegeven dat verzoekster geen klacht indiende geen doorslaggevende indicatie van ongeloofwaardigheid van verzoeksters verklaringen in het licht van de gebreken in de overheidsbescherming voor slachtoffers van seksueel misbruik in Angola. Maar dit doet ook geen afbreuk aan de hoger besproken elementen op basis waarvan haar relaas niet aannemelijk wordt geacht en die zij niet weerlegt.

Gelet op het voorgaande dient te worden vastgesteld dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet niet vervuld zijn en dat verzoekster het voordeel van de twijfel niet kan worden gegund.

In acht genomen het geheel van verzoeksters verklaringen en het door haar neergelegde psychologisch attest, beoordeeld in het licht van de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier over haar land van herkomst, dient te worden besloten dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat zij in geval van terugkeer naar Angola riskeert te worden onderworpen aan vervolging of ernstige schade omwille van de door aangehaalde maar ongeloofwaardig bevonden problemen met A.A.Q..

Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoekster geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden aangenomen.

7. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

7.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4 § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoekster geen elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid.

7.2. In zoverre verzoekster zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat verzoekster niet

aannemelijk maakt dat zij in geval van terugkeer naar Angola riskeert te worden onderworpen aan vervolging of ernstige schade omwille van de door aangehaalde maar ongeloofwaardig bevonden problemen met A.A.Q..

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekster geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoekster maakte immers doorheen haar opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij voor haar vertrek uit Angola in dat land zou hebben gekend.

7.3. Wat betreft de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat uit de beschikbare landeninformatie niet blijkt dat er in Angola actueel sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict en willekeurig geweld, zodat er ten aanzien van verzoekster geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij er een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

8. Wat betreft de door verzoekster aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt uit het administratief dossier dat verzoekster op het CGVS werd gehoord. Tijdens dit gehoor kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Portugees machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over verzoekers land van herkomst en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden. Wat betreft de door verzoekster aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, herinnert de Raad er aan dat dit beginsel enkel dan geschonden is wanneer er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen de motieven en de inhoud van de beslissing. Na grondig onderzoek van de motieven van de bestreden beslissing en het rechtsplegingsdossier stelt de Raad vast dat de commissaris-generaal op pertinente gronden tot het besluit is gekomen dat verzoekster niet in aanmerking komt voor internationale bescherming. De Raad stelt geen schending van het redelijkheidsbeginsel vast.

9. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht januari tweeduizend zesentwintig door:

K. POLLET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. POLLET